

komne, det er jo at hjælpe vort Nabo-sogn, som ikke gør ligesaa. Man har ikke saa faa Tilfælde af den Slags. Man kan ogsaa paavise de Tilfælde, hvor man alligevel viser stor Godgørenhed, hvor et Sogn i Tilfælde af, at en af dets Beboere er kommen til Skade ved Ulykkestilfælde, sætter en Indsamling i Gang og derved holder vedkommende fri af Fattigvæsenet. Man har ganske vist gjort noget i de senere Aar for at holde vær-dige trængende borte fra Fattigvæsenet, ved Alderdomsunderstøttelsesloven f. Eks. og ved flere andre humane Love. Men man maa huske paa, at det er først i 60 Aars Alderen, at vedkommende kan nyde godt af Alderdomsunderstøttelsesloven, og der er jo mange, som i en meget yngre Alder komme i en øjeblikkelig Trang, f. Eks. ved Ulykkestilfælde eller ved Sygdom, og det er da, synes det mig, ret priseligt, at Beboerne i det Sogn, som staaar vedkom-mende nærmest, slutte sig sammen for at støtte ham, saa at han ikke falder Fattig-væsenet til Byrde, hvad han jo nødig vil. Men det kan ikke nægtes, at naar der er flere Sogne sammen, svækker man Inter-essen for denne Art Velgørenhed. Man har ogsaa Eksempler paa, at man ved ganske smaa Bidrag af de fattiges Kasse kan holde Folk, som ellers i meget højere Grad vilde falde Kommunen til Byrde, borte fra det offentlige Fattigvæsen. Dette vil man ikke kunne gøre saa godt under større Forhold som under smaa. I det hele taget tror jeg, man tør udtale, at en-ten man ser paa den finansielle Side af Sagen — hvad jeg ingeniunde agter ringe — eller man ser paa den mere humane, vil man komme til det Resultat, at man klarer sig bedst under de smaa Forhold, det er det sundeste for en Landkommune.

Betragter jeg Sagen fra en anden Side, synes jeg ogsaa, at en Deling af Kommuner vil være heldig. Der er jo lagt et stort Arbejde over paa de kommunale Raad. Stort har Arbejdet været, siden vi fik Landkommunalloven, større er det, blevet i de senere Aar, og det ser ikke ud til, at det skal blive mindre i Fremtiden. Vi have jo faaet ikke saa faa Love, der — man sige i øvrigt om dem, hvad man vil — have lagt Byrder over paa de kom-munale Raad, og det lader ikke til, at dette Forhold skal stille sig bedre i Frem-tiden. Vi have jo Lovforslag liggende i Rigsdagen, som, hvis de blive gennemførte, atter ville kaste ny Byrder over paa Sogne-raadene. Det kan derfor i mange Tilfælde være ret besværligt at være Medlem af et

Sogneraad, og der er mange, hvis økono-miske Tilstand ikke tillader dem at ofre den Tid og de Kræfter, som ere nødven-dige for at røgte Kommunens Anliggender paa forsvarlig Maade. Ogsaa dette Hen-syn mener jeg altsaa, man bør tage, naar der er Tale om Adskillelse af Landkom-muner: Man vil derved fordele Arbejdet noget mere, gøre det lettere overskueligt og i det hele bekvemmere at udføre.

Det er disse Betragtninger, der have ledet mig til at stille den foreliggende Forespørgsel, og det vil interessere mig meget at høre den højtærede Indenrigs-minister svare paa Forespørgslen. Jeg vil haabe, at Svaret vil komme til at lyde paa, at Andragender af lignende Art, som de, jeg nævnedes fra Haverslev, i Frem-tiden maa finde et velvilligt Øre, saa at de Kommuner, der ønske at blive delte, og som kunne faa Amtsraadets Anbefaling dertil, i Fremtiden maa kunne faa deres Ønske opfyldt. Hermed skal jeg slutte.

Th. Larsen: Jeg kan ganske slutte mig til de Udtalelser, som ere faldne fra det ærede Medlem for Brorstrup. Naar jeg er bleven Medforespørger i den fore-liggende Sag, er Grunden, at jeg ligesom det ærede Medlem, som nys talte, har et bestemt Eksempel at henvise til, hvor man ikke med Lethed skal kunne paavise nogen som helst Grund til den Afvisning, som foreligger fra den højtærede Indenrigs-minister over for Kommunens Beboere. Jeg mener som det ærede Medlem, der nys talte, at det vil være formaalstjenligt, at Kommunerne faa den Lejlighed til Ad-skillelse, som Kommunalloven af 1867 har indrømmet dem, naar de bleve enige om at fremsætte et saadant Ønske, thi, som det allerede er blevet bemærket, stiger jo Kommunalbestyrelsernes Arbejde i over-ordentlig Grad. Det har ogsaa vist sig, at det Spørgsmaal er blevet taget op til Drøftelse i Dagspressen, om det ikke er formaalstjenligst, at de store Kommuner bleve delte. Erfaringen har jo vist, at der er Kræfter nok til, at tage det kommunale Arbejde op, sely om det deles noget. Udviklingen gaar stadig i den Retning, som en Indsender i Agrardagbladet sidste Sommer i en Række Artikler pegede paa, at vi i de store Kommuner styre hen imod at faa en Kontorledelse, som i mange Til-fælde vil være uheldig. Det viser sig nem-lig, at naar Arbejdet bliver alt for over-vældende, komme vi til at benytte Mellem-mænd, og Sogneraadformændene, som hidtil have deltaget i det praktiske Arbejde,